

Publicerad 2006-03-19 22:59 av Åsa Gustavsson

som det var

Din sista dag

Du kom till oss
i blomman av din kvinnlighet
med ångest skriven över din panna
och andningen var kort och snabb.

Och livet rann snabbt ifrån dig.

En dag en vecka senare fick jag rulla ut dig i solnedgången
och den sved så skönt i dina ögon, solen, den kändes.
Det var efter det jag fick duscha dig.
Ditt hårlösa huvud, din såriga kropp
och vattnet sköljde över
dina mjuka händer och fötter
och jag fick smörja dem.

Så när din dag var inne
när du frågade varför jag kallat på din man
och jag svarade som det var:
\"Du glömmer bort att andas när du somnar.
Jag vill att han ska vara med i det som nu händer med dig.\"

kändes det helt rätt att också kunna säga:

\"Minns du hur lite luft du hade när du kom
och hur du nu har lärt dig att andas lugnt-
du klarar dig.\"

I ett sista försök av kamp
vill du försöka vara vaken
för att inte glömma andas.

\"Jag vill kämpa för barnens skull.\"

\"Det har du gjort.
Nu behöver du inte kämpa mer.\"

En liten stund senare sov du gott.
Och din sista dag höll på att rinna ut.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Åsa Gustavsson med Poeter.se id #4330 innehar upphovsrätten